

nowisku pracownika naukowo-badawczego w instytucie — jako drugim miejscu pracy — tylko na podstawie umowy o pracę.

§ 22. Zatrudnienie w instytucie na stanowisku pracownika naukowo-badawczego w niepełnym wymiarze godzin może nastąpić tylko na podstawie umowy o pracę.

§ 23. Umowę o pracę, o której mowa w § 21 i 22, zawiera dyrektor instytutu po zasięgnięciu opinii rady naukowej instytutu.

§ 24. Przepisy rozporządzenia stosuje się odpowiednio do pracowników naukowo-badawczych zatrudnionych w państwowych, społecznych i spółdzielczych jednostkach organizacyjnych, o których mowa w art. 39 ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych.

§ 25. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 września 1961 r. w sprawie zasad wykonywania przez pracowników naukowych instytutów naukowo-badawczych dodatkowych stałych zajęć zarobkowych (Dz. U. Nr 43, poz. 227).

§ 26. Wykonanie rozporządzenia porucza się Przewodniczącemu Komitetu Nauki i Techniki, Ministrowi Oświaty i Szkolnictwa Wyższego oraz zainteresowanym ministrom (kierownikom urzędów centralnych).

§ 27. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

158

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 25 lipca 1967 r.

w sprawie upoważnienia niektórych powiatowych rad narodowych do wprowadzenia obowiązkowego ubezpieczenia trzody chlewnej.

Na podstawie art. 6 ust. 1 oraz art. 22 ustawy z dnia 2 grudnia 1958 r. o ubezpieczeniach majątkowych i osobowych (Dz. U. Nr 72, poz. 357) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. W celu zebrania doświadczeń w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia trzody chlewnej od padnięcia i dobiecia z konieczności na skutek choroby lub wypadku zwierzęcia, Minister Finansów określi trzy powiaty, na których terenie może być wprowadzone takie ubezpieczenie.

2. Wprowadzenie ubezpieczenia wymienionego w ust. 1 na terenie poszczególnego powiatu może nastąpić w drodze uchwały właściwej rady narodowej, powziętej na podstawie art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 2 grudnia 1958 r. o ubezpieczeniach majątkowych i osobowych (Dz. U. Nr 72, poz. 357).

§ 2. Obowiązkowe ubezpieczenie trzody chlewnej od padnięcia i dobiecia z konieczności na skutek choroby lub wypadku zwierzęcia obejmuje zwierzęta o wadze od 20 kg, znajdujące się w posiadaniu osób fizycznych.

Rozdział 2.

Odpowiedzialność Państwowego Zakładu Ubezpieczeń.

§ 3. 1. Odpowiedzialnością Państwowego Zakładu Ubezpieczeń objęte są szkody powstałe wskutek padnięcia lub dobiecia z konieczności zwierzęcia z powodu choroby lub wypadku, przy czym przez chorobę rozumie się również komplikacje powstałe w wyniku ciąży, porodu, trzebienia i operacji.

2. Przez dobiecie z konieczności rozumie się dobiecie, gdy organ służby weterynaryjnej stwierdzi, że nie ma widoków wyleczenia zwierzęcia, wskutek czego zwierzę nie nadaje się do dalszego tuczu, chowu lub hodowli, a w razie wypadku — przy braku możliwości uzyskania opinii organu służby weterynaryjnej — gdy konieczność dobiecia dla urato-

wania wartości rzeźnej mięsa lub skrócenia cierpień zwierzęcia stwierdzi dwóch hodowców.

§ 4. Państwowy Zakład Ubezpieczeń nie odpowiada za szkody:

- 1) powstałe z powodu chorób zaraźliwych, objętych przepisami o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych, za które nie przyznano odszkodowania lub zapomogi z budżetu Państwa (fundusz epizootyczny);
- 2) spowodowane przez zdarzenia losowe, objęte innym ubezpieczeniem obowiązkowym.

§ 5. 1. Odpowiedzialność Państwowego Zakładu Ubezpieczeń rozpoczyna się w dniu, w którym zwierzę osiąga wagę 20 kg.

2. Odpowiedzialność Państwowego Zakładu Ubezpieczeń kończy się z chwilą przejścia zwierzęcia w posiadanie innych osób niż wymienione w § 2 lub przeniesienia na teren nie objęty ubezpieczeniem.

§ 6. Na podstawie uchwały powiatowej rady narodowej za opłatą dodatkowej składki zakres obowiązkowego ubezpieczenia określonego w § 3 może być rozszerzony:

- 1) na szkody powstałe wskutek uznania mięsa za niezdatne przez organ urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa w związku ze stwierdzoną chorobą zwierzęcia,
- 2) na koszty leczenia przez organ służby weterynaryjnej i koszty sekcji zwierzęcia w zakresie szerszym niż o tym mowa w § 18; zakres ubezpieczenia kosztów leczenia ustala prezydium właściwej powiatowej rady narodowej w porozumieniu z Państwowym Zakładem Ubezpieczeń.

Rozdział 3.

Dowód ubezpieczenia.

§ 7. Właściwy inspektorat Państwowego Zakładu Ubezpieczeń doręcza właścicielowi dowód ubezpieczenia, określający przedmiot niniejszego ubezpieczenia (§ 2) oraz wysokość składki za ubezpieczenie; składka ubezpieczeniowa pobierana jest za pośrednictwem spółdzielni oszczędności-

wo-pożyczkowych lub innej instytucji bankowej z należności za każdą sztukę trzody chlewnej sprzedanej w wspólnym punkcie skupu bądź przy wypłacie odszkodowania z tytułu jej ubezpieczenia.

Rozdział 4.

Obowiązki właścicieli zwierząt podlegających obowiązkowemu ubezpieczeniu.

§ 8. Posiadacz ubezpieczonego zwierzęcia obowiązany jest opłacać składki zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami i taryfami.

§ 9. Posiadacze zwierząt podlegających obowiązkowemu ubezpieczeniu obowiązani są:

- 1) zapobiegać szkodom,
- 2) stosować się do przepisów o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych, w szczególności w razie zachorowania lub wystąpienia u zwierzęcia objawów wzbudzających podejrzenie zachorowania na chorobę zaraźliwą, niezwłocznie zgłosić taki wypadek do państwowego zakładu leczniczego dla zwierząt, biura gromadzkiej rady narodowej, sołtysa lub bezpośrednio do powiatowego lekarza weterynarii,
- 3) poddawać zwierzęta szczepieniu ochronnemu przeciwko różycy przy akcji masowych szczepień wiosenno-letnich i jesiennych, przeprowadzanych przez służbę weterynaryjną.

§ 10. 1. W razie wypadku lub choroby ubezpieczonego zwierzęcia właściciel obowiązany jest wezwać niezwłocznie pomocy organu służby weterynaryjnej i zastosować się do jego zaleceń.

2. W razie wypadku zwierzęcia, gdy uzyskanie pomocy organu służby weterynaryjnej okaże się niemożliwe, właściciel obowiązany jest wezwać dwóch miejscowych doświadczonych rolników i wykonać uzgodnione z nimi czynności, zmierzające do uratowania życia zwierzęcia lub jego wartości rzeźnej.

3. W razie padnięcia zwierzęcia nie leczonego przez organ służby weterynaryjnej właściciel obowiązany jest wezwać organ służby weterynaryjnej dla dokonania sekcji zwierzęcia i ustalenia przyczyny padnięcia.

§ 11. 1. W razie powstania szkody właściciel zwierzęcia obowiązany jest:

- 1) zawiadomić o szkodzie właściwy inspektorat Państwowego Zakładu Ubezpieczeń niezwłocznie, nie później niż w ciągu 24 godzin od jej powstania lub od chwili, gdy się o szkodzie dowiedział,
- 2) w razie dobitcia zwierzęcia — poddać mięso badaniu przez urzędowy organ badania zwierząt rzeźnych i mięsa; urzędowy organ badania zwierząt rzeźnych i mięsa, na podstawie wyników badań, wydaje pisemne potwierdzenie wyników oceny mięsa,
- 3) postąpić ze zwłokami zwierzęcia w sposób ustalony obowiązującymi przepisami,
- 4) ułatwić organom Państwowego Zakładu Ubezpieczeń wykonanie czynności niezbędnych do ustalenia okoliczności, rozmiaru szkody i jej przyczyny oraz udzielić żądanych wyjaśnień.

2. W ciągu 7 dni od powstania szkody właściciel obowiązany jest doręczyć właściwemu inspektoratowi Państwowego Zakładu Ubezpieczeń:

- 1) zgłoszenie szkody na formularzu PZU, poświadczone przez biuro gromadzkiej rady narodowej lub sołtysa,

- 2) opinię o przyczynie szkody organu służby weterynaryjnej, który leczył zwierzę oraz dokonał sekcji zwierzęcia lub poubojowego badania mięsa,
- 3) dowody stwierdzające wysokość kwot uzyskanych ze sprzedaży mięsa i skóry,
- 4) rachunek poniesionych kosztów leczenia oraz kosztów sekcji zwierzęcia, wydany przez organ służby weterynaryjnej,
- 5) przy szkodzie dotyczącej sztuki bekonowej zakontraktowanej — umowę kontraktacyjną lub potwierdzenie umowy.

§ 12. 1. Państwowy Zakład Ubezpieczeń może zmniejszyć o 50% wysokość odszkodowania w razie przyczynienia się właściciela zwierzęcia do powstania szkody na skutek rażącego niedbalstwa.

2. Odszkodowanie nie przysługuje:

- 1) w razie stwierdzenia świadomego spowodowania szkody przez właściciela zwierzęcia w celu uzyskania odszkodowania,
- 2) gdy z winy właściciela zwierzęcia niemożliwe jest ustalenie przyczyny szkody lub wysokości odszkodowania.

Rozdział 5.

Ustalenie wysokości odszkodowania.

§ 13. Podstawę do ustalenia wysokości odszkodowania stanowi suma odpowiadająca 70% wartości zwierzęcia w dniu szkody (§ 14).

§ 14. 1. Wartość trzody chlewnej użytkowej w dniu szkody dla sztuk o wadze ponad 30 kg oblicza się według wartości rzeźnej ustalonej w sposób następujący:

- 1) zakontraktowanej trzody chlewnej bekonowej — na podstawie wagi w dniu szkody i ceny 1 kg żywca, stanowiącej średnią arytmetyczną z obowiązujących cen skupu żywca wszystkich klas i okresów dostaw w ciągu roku, obliczonej według cennika skupu trzody chlewnej bekonowej z dostaw ponadobowiązkowych sztuk zakontraktowanych, obowiązującego w dniu 1 stycznia;
- 2) pozostałej trzody chlewnej — na podstawie wagi w dniu szkody i ceny 1 kg żywca z dostaw ponadobowiązkowych zakontraktowanej trzody chlewnej mięsno-słoninowej, obliczonej jak w pkt 1 według cennika skupu trzody chlewnej mięsno-słoninowej.

2. Wartość trzody chlewnej użytkowej w dniu szkody dla sztuk o wadze poniżej 30 kg ustala się przyjmując wagę 30 kg i cenę 1 kg obliczoną zgodnie z ust. 1.

3. Wartość trzody chlewnej hodowlanej w dniu szkody oblicza się według wartości rzeźnej (ust. 1 i 2), zwiększonej o następujący dodatek hodowlany:

- 1) dla sztuk o wadze do 50 kg o 85%,
- 2) dla sztuk o wadze do 100 kg o 70%,
- 3) dla sztuk o wadze do 150 kg o 65%,
- 4) dla sztuk o wadze do 200 kg o 50%,
- 5) dla sztuk o wadze do 250 kg o 40%,
- 6) dla sztuk o wadze powyżej 250 kg o 35%.

§ 15. 1. Od sumy będącej podstawą do ustalenia wysokości odszkodowania (§ 13) odlicza się kwotę odpowiadającą 70% wartości pozostałości po szkodzie (mięso, skóra).

2. Nie dokonuje się odliczeń przewidzianych w ust. 1, jeżeli właściciel padłego zwierzęcia przedstawi pokwitowanie właściwego terenowo zakładu utylizacyjnego lub podległego mu punktu zbiorczego z odbioru zwłok zwierzęcia.

§ 16. 1. Za wartość pozostałości zwierzęcia po szkodzie (§ 15 ust. 1) uważa się kwotę uzyskaną ze sprzedaży pozostałości po szkodzie, z zastrzeżeniem, że w razie zaliczenia zwierzęcia lub tuszy na dostawy obowiązkowe, wartość pozostałości określa się według cennika dla ponadobowiązkowych dostaw żywca. Uzyskana kwota powinna być udowodniona rachunkiem jednostki gospodarki uspołecznionej, upoważnionej do handlu zwierzętami rzeźnymi oraz mięsem, lub wiarygodnym rachunkiem wystawionym przez właściciela zwierzęcia.

2. Jeżeli właściciel nie udowodni wysokości kwoty uzyskanej ze sprzedaży pozostałości zwierzęcia po szkodzie lub zużyje ją na własne potrzeby, Państwowy Zakład Ubezpieczeń stosuje następujące odliczenia:

- 1) w razie uznania pozostałości mięsa zwierzęcia po szkodzie za pełnowartościowe — 80% kwoty obliczonej w sposób przewidziany w § 13,
- 2) w razie uznania pozostałości mięsa zwierzęcia po szkodzie za mniej wartościowe lub warunkowo zdatne — 45% kwoty obliczonej w sposób przewidziany w § 13.

3. W razie nieudokumentowania oceny mięsa w sposób przewidziany w § 11 ust. 1 pkt 2, stosuje się odliczenia przewidziane w ust. 2 jak za mięso pełnowartościowe (ust. 2 pkt 1).

§ 17. Za szkody powstałe z powodu chorób zaraźliwych, objętych przepisami o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych, za które przyznane zostało odszkodowanie lub zapomoga z budżetu Państwa, Państwowy Zakład Ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w wysokości różnicy pomiędzy wartością szacunkową zwierzęcia, ustaloną przez właściwy organ administracji państwowej według zasad określonych przepisami o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych, a wysokością przyznanego odszkodowania z budżetu Państwa. Różnica ta nie może przekroczyć kwoty, o której mowa w § 13.

§ 18. Niezależnie od odszkodowania, obliczonego zgodnie z §§ 13—17, Państwowy Zakład Ubezpieczeń wypłaca, na podstawie rachunku organu służby weterynaryjnej, zwrot kosztów leczenia padłego lub dobitego z konieczności zwierzęcia w granicach do 100 zł.

Rozdział 6.

Platność odszkodowania.

§ 19. 1. Państwowy Zakład Ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w ciągu trzech tygodni od dnia otrzymania zawiadomienia o szkodzie (§ 11 ust. 1 pkt 1).

2. Jeżeli postępowanie wyjaśniające w celu ustalenia odszkodowania nie może być bez winy Państwowego Zakładu Ubezpieczeń zakończone w terminie trzech tygodni od dnia otrzymania zawiadomienia o szkodzie, odszkodowanie powinno być wypłacone w ciągu dwóch tygodni po zakończeniu postępowania wyjaśniającego.

3. Jeżeli właściciel nie dostarczy właściwemu inspektoratowi Państwowego Zakładu Ubezpieczeń w ciągu siedmiu dni od powstania szkody dokumentów wymienionych w § 11 ust. 2 pkt 1, 2 i 4, odszkodowanie powinno być wypłacone w ciągu dwóch tygodni po otrzymaniu tych dokumentów lub po zakończeniu postępowania wyjaśniającego.

4. Państwowy Zakład Ubezpieczeń może wstrzymać wypłatę odszkodowania do czasu ukończenia postępowania karnego, jeżeli przedmiotem tego postępowania jest ustalenie przyczyny szkody i zachodzi podejrzenie, że szkoda powsta-

ła z przyczyny uzasadniającej odmowę wypłaty odszkodowania.

§ 20. 1. Z dniem wypłaty odszkodowania przechodzą na Państwowy Zakład Ubezpieczeń wszelkie prawa, do wysokości wypłaconego odszkodowania, jakie przysługują właścicielowi zwierzęcia w stosunku do osób trzecich z tytułu ich odpowiedzialności za powstanie szkody.

2. Jeżeli właściciel zwierzęcia zrzekł się bez zgody Państwowego Zakładu Ubezpieczeń prawa do odszkodowania od osób trzecich z tytułu poniesionej straty, Państwowy Zakład Ubezpieczeń jest wolny od obowiązku wypłaty odszkodowania.

3. Jeżeli po wypłacie odszkodowania zostanie ujawniona okoliczność, która na podstawie przepisów niniejszego rozporządzenia wylacza odpowiedzialność Państwowego Zakładu Ubezpieczeń za daną szkodę lub jej część, Państwowy Zakład Ubezpieczeń może żądać zwrotu nienależnie wypłaconej sumy odszkodowania.

Rozdział 7.

Przepisy końcowe.

§ 21. Państwowy Zakład Ubezpieczeń będzie przeznaczał na fundusz prewencyjny 50% nadwyżki bilansowej powstałej z ubezpieczenia trzody chlewnej, wprowadzonego na podstawie niniejszego rozporządzenia, oraz przekazywać tę część nadwyżki bezpośrednio prezydium powiatowych rad narodowych, na których terenie ubezpieczenie to zostało wprowadzone, w stosunku proporcjonalnym do nadwyżki bilansowej osiągniętej w tych powiatach.

§ 22. 1. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) inspektoracie Państwowego Zakładu Ubezpieczeń — należy przez to rozumieć inspektorat powiatowy,
- 2) organie służby weterynaryjnej — należy przez to rozumieć lekarzy weterynarii oraz techników weterynarii, posiadających uprawnienia do wykonywania czynności wymienionych w rozporządzeniu, a wykonujących czynności weterynaryjne na zlecenie państwowych zakładów leczniczych dla zwierząt lub klinik wydziałów weterynaryjnych wyższych szkół rolniczych.

2. Przepisy rozporządzenia dotyczące biur gromadzkich rad narodowych stosuje się odpowiednio do właściwych organów administracji prezydiów rad narodowych osiedli.

§ 23. Minister Finansów, w wypadkach uzasadnionych szczególnymi okolicznościami, na wniosek prezydium powiatowej rady narodowej, zaopiniowany przez prezydium wojewódzkiej rady narodowej, może określić dla danego powiatu inne zasady ubezpieczenia aniżeli przewidziane w § 2, § 3, § 5 ust. 1, § 6, § 12, § 13 i § 14.

§ 24. Minister Finansów w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa złoży Radzie Ministrów w terminie do dnia 31 marca 1969 r. sprawozdanie oceniające wyniki ubezpieczenia wprowadzonego na podstawie niniejszego rozporządzenia.

§ 25. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Finansów.

§ 26. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1967 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz